

Rozdział 3.

Przepisy dotyczące mienia gromadzkiego w miastach.

§ 10. 1. Sprawowanie zarządu oraz rozporządzanie mieniem gromadzkim w miastach odbywa się według przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 32, poz. 159), jednakże co do mienia mającego charakter dobra gromadzkiego nadto zgodnie z przepisami ust. 2—5.

2. Zarząd mieniem gromadzkim w miastach, mającym charakter dobra gromadzkiego, sprawują organy właściwe do zarządzania terenami położonymi w miastach i osiedlach, a stanowiącymi przedmiot własności Państwa. Przy sprawowaniu zarządu należy uwzględnić prawa osób trzecich i ich prawnych następców do korzystania z tego mienia, przysługujące im przed dokonaniem zmian w podziale administracyjnym, w których wyniku to mienie znalazło się na obszarze miasta lub osiedla, chyba że:

- 1) mienie to przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz. U. Nr 17, poz. 71) znajdowało się we władaniu Państwa i władanie to uniemożliwiało korzystanie z niego przez osoby uprawnione do korzystania,
- 2) osoby uprawnione do korzystania z mienia lub ich prawni następcy nie prowadzą gospodarstwa rolnego.

3. Zmiana sposobu korzystania z mienia, o którym mowa w ust. 2, oraz rozporządzanie takim mieniem może nastąpić na wniosek lub za zgodą ogólnego zebrania osób uprawnionych do korzystania z mienia i posiadających gospodarstwa rolne. Do ważności uchwał wymagana jest zwykła większość głosów, przy obecności 1/5 uprawnionych do głosowania. W razie gdy interes gospodarczy Państwa uzasadnia zmianę sposobu użytkowania, następuje wywłaszczenie praw rzeczowych ograniczonych osób uprawnionych na zasadach i w trybie przepisów o wywłaszczaniu nieruchomości.

4. Dochody i wydatki związane z mieniem gromadzkim, o którym mowa w ust. 2, objęte są budżetami miejskich (dzielnicowych, osiedli) rad narodowych; § 3 ust. 2 stosuje się odpowiednio, chyba że z przyczyn, o których mowa w § 10 ust. 2, uprawnienia użytkowników wygasły lub nie posiadają oni gospodarstw rolnych.

5. Prezydium miejskiej (dzielnicowej, osiedla) rady narodowej może na wniosek komitetu blokowego (osiedlowego) zlecić temu komitetowi i jego przewodniczącemu sprawowanie zarządu mieniem gromadzkim w miastach, mającym charakter dobra gromadzkiego, bądź częścią tego mienia; przepisy §§ 4, 7 i 8 stosuje się odpowiednio do komitetu blokowego (osiedlowego) oraz jego przewodniczącego.

6. Przepisy ust. 1—5 nie mają zastosowania do mienia gromadzkiego w miastach, które zostało oddane w posiadanie osobom trzecim na podstawie przepisów wymienionych w art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 11. 1. Mienie gromadzkie, które do dnia wejścia w życie rozporządzenia było zarządzane przez zebrania wiejskie i sołtysów, będzie nadal zarządzane w tenże sposób, chyba że gromadzka rada narodowa przejmie je w swój zarząd zgodnie z § 4 ust. 3.

2. Mienie gromadzkie w miastach, które do dnia wejścia w życie rozporządzenia było zarządzane przez komisje, komitety itp., będzie zarządzane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

§ 12. Zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w formie aktu notarialnego umowy o przeniesienie prawa własności nieruchomości mienia gromadzkiego w miastach i osiedlach, w trybie i na zasadach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1958 r. w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania (Dz. U. Nr 42, poz. 201), uznaje się za ważne, chyba że w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) wniesie pozew o uznanie umowy za nieważną, a gdy pozew został przed tym dniem wniesiony — złoży w terminie 6 miesięcy oświadczenie o dalszym popieraniu powództwa.

§ 13. Wszystkie przysługujące mieszkańcom gromad prawa własności, użytkowania lub inne prawa rzeczowe ograniczone i majątkowe pozostają nienaruszone. W szczególności pozostają nienaruszone prawa użytkowników gruntów wspólnych, wynikające z ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o uporządkowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. Nr 33, poz. 290), do podziału tych gruntów lub uzyskania prawa współwłasności.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1958 r. w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania (Dz. U. Nr 42, poz. 201).

§ 15. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Gospodarki Komunalnej i innym zainteresowanym ministrom.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

304

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 grudnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 13 lipca 1957 r. w sprawie obowiązkowych dostaw zbóż.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 10 lipca 1952 r. o obowiązkowych dostawach zbóż (Dz. U. z 1961 r. Nr 35, poz. 182) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1957 r. w sprawie obowiązkowych dostaw zbóż (Dz. U. z 1957 r. Nr 38, poz. 164, z 1958 r. Nr 47, poz. 233, z 1959 r.

Nr 40, poz. 252, z 1960 r. Nr 36, poz. 201 oraz z 1962 r. Nr 44, poz. 213) wprowadza się następującą zmianę:

w załączniku nr 3 „Wykaz upraw objętych umowami kontraktacyjnymi, z których wywiązanie się uzasadnia zmniejszenie wysokości obowiązkowych dostaw zbóż”, w części „B. Grupa konsumpcyjno-przemysłowa”

— w pozycji 2 po wyrazach „Buraki cukrowe” dodaje się wyrazy „— tylko do roku 1962 włącznie”,

— w pozycji 4 po wyrazach „Rośliny oleiste” dodaje się wyrazy „— tylko do roku 1963 włącznie”.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

305

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 31 października 1962 r.

w sprawie zasad i trybu uznawania dzieci za niezdolne do nauki w normalnych szkołach podstawowych.

Na podstawie art. 4 ust. 2 dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o obowiązku szkolnym (Dz. U. z 1956 r. Nr 9, poz. 52 oraz z 1961 r. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za niezdolne do nauki w normalnych szkołach podstawowych mogą być uznane dzieci:

- 1) niewidome oraz z takimi wadami wzroku, które uniemożliwiają pobieranie nauki w normalnych szkołach podstawowych,
- 2) głuche oraz z takimi wadami słuchu i mowy, które uniemożliwiają pobieranie nauki w normalnych szkołach podstawowych,
- 3) kalekie oraz przewlekłe chore, które ze względu na wady fizyczne lub stan zdrowia nie mogą pobierać nauki w normalnych szkołach podstawowych,
- 4) umysłowo upośledzone,
- 5) moralnie zaniedbane.

2. Niezdolność dziecka do nauki z powodu upośledzenia umysłowego, z wyjątkiem przypadków głębokiego upośledzenia umysłowego, może być stwierdzona nie wcześniej niż po rocznym okresie pobytu dziecka w szkole, a z powodu moralnego zaniedbania nie wcześniej niż po trzyletnim okresie jego pobytu w szkole.

§ 2. 1. Orzekanie o niezdolności do nauki w normalnej szkole podstawowej należy w stosunku do dzieci:

- 1) kalekich i przewlekłe chorych, głęboko upośledzonych umysłowo albo niewidomych i z wadami wzroku — do zakładów społecznych służby zdrowia właściwych ze względu na rodzaj schorzenia lub upośledzenia,
- 2) głuchych oraz z wadami słuchu i mowy — do komisji selekcji dzieci z wadami słuchu i mowy,
- 3) umysłowo upośledzonych — do komisji selekcji dzieci umysłowo upośledzonych,
- 4) moralnie zaniedbanych — do komisji selekcji dzieci moralnie zaniedbanych.

2. Minister Oświaty określi organizację, tryb powoływania i szczegółowy zakres działania komisji, o których mowa w ust. 1 pkt 2—4.

§ 3. 1. Badania stanowiące podstawę do wydawania przez zakłady lub komisje, o których mowa w § 2, orzeczeń o niezdolności do nauki w normalnej szkole podstawowej przeprowadza się na wniosek:

- 1) ustawowego przedstawiciela dziecka albo
- 2) osoby, która przyjąwszy do siebie dziecko na pobyt stały lub czasowy sprawuje nad nim pieczę, albo
- 3) rady pedagogicznej szkoły, do której dziecko uczęszcza, lub jeżeli dziecko nie uczęszcza do szkoły — rady pedagogicznej szkoły, w której obwodzie dziecko zamieszkuje.

2. W stosunku do dzieci moralnie zaniedbanych badania, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się także na wniosek sądu.

3. Do badań, o których mowa w ust. 1, kieruje się dzieci w terminach wyznaczonych przez zakłady lub komisje określone w § 2.

§ 4. 1. Dzieci, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1—3, oraz dzieci głęboko upośledzone umysłowo, które mają w danym roku kalendarzowym rozpocząć wykonywanie obowiązku szkolnego, powinny być na wniosek właściwych osób lub rad pedagogicznych (§ 3 ust. 1) skierowane do określonych w § 2 ust. 1 zakładów lub komisji w celu przeprowadzenia badania i uzyskania orzeczenia.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien być złożony w czasie umożliwiającym wydanie orzeczenia przed upływem terminu wyznaczonego dla dokonywania zapisów do klasy pierwszej.

§ 5. Obowiązek zgłoszenia się z dzieckiem we właściwym miejscu i czasie do przeprowadzenia badań należy do ustawowego przedstawiciela dziecka bądź osoby, która, przyjąwszy do siebie dziecko na pobyt stały lub czasowy, sprawuje nad nim pieczę.

§ 6. 1. Zakłady społeczne służby zdrowia lub komisje, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 2—4, orzekając niezdolność dziecka do nauki w normalnej szkole podstawowej, kwalifikują równocześnie dziecko do odpowiedniej szkoły specjalnej, zakładu specjalnego lub zakładu leczniczego.

2. Orzeczenie w sprawie niezdolności do nauki w normalnej szkole podstawowej wraz z kwalifikacją dziecka do odpowiedniej szkoły lub zakładu otrzymuje:

- 1) ustawowy przedstawiciel dziecka i osoba, która, przyjąwszy do siebie dziecko na pobyt stały lub czasowy, sprawuje nad nim pieczę,